

Arrest

nr. 184 958 van 31 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Soedanese nationaliteit en werd geboren op 14 juli 1975 in Port Soedan. Na de middelbare school volgde u een opleiding tot officier in de Soedanese militaire academie in Khartoem waarna u officier werd in het Soedanese leger. In 2014, toen u in de dienst rekrutering werkte, stelde u vast dat de meerderheid van de nieuwe rekruten van een bepaalde stam afkomstig was. U merkte op dat het vooral leden van Arabische stammen waren die gerekruteerd werden en geen leden van Afrikaanse stammen. U merkte dit op in het bijzijn van uw collega's en u vroeg zich af waarom er bijvoorbeeld geen leden van de Zaghawa stam gerekruteerd werden. Vier of vijf maanden later, in augustus 2014, werd u overgeplaatst naar de luchthaven van Khartoem waar u te werk gesteld werd in de dienst personeelsmanagement.

Toen u werkzaam was op de luchthaven merkte u dat men er vatenbommen inlaadde in Antonov vliegtuigen. U maakte een opmerking over het gebruik van deze bommen en deze vliegtuigen

tegenover een collega van u op de luchthaven. In januari 2015 werd u 3-4 dagen geschorst op uw werk waarna u overtuigd werd door kennissen om u te excuseren en u terugkwam op wat u gezegd had. U begon toen opnieuw te werken en vernam dan vanuit verschillende bronnen dat de zomer van 2015 een beslissende zomer ging zijn voor de Soedanese strijdkrachten en vernam u dat er gebieden in Soedan gebombardeerd gingen worden. U sprak hierover met uw collega's en u vroeg zich af waarom er geen vredevolle oplossing ging komen. U werd opnieuw geschorst, voor 5-6 dagen en deze keer werd er ook een onderzoek tegen u opgestart. Toen u na uw schorsing thuis zat werd u gewaarschuwd door een vriend van u, Khaled, die ook in het leger zat en u waarschuwde dat het Soedanese leger u wilde laten doden en hij toonde u ook een intern rapport over u. Uw vriend slaagde erin een visum voor Griekenland te regelen voor u en u vertrok op 16 april 2015 vanop de luchthaven van Khartoem. U reisde via Doha en Athene naar Brussel waar u aankwam op 21 april 2015 en er asiel aanvraag op 23 april 2015.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u in 2014 in de dienst rekrutering werkte en toen merkte dat er vooral leden van een bepaalde Arabische stam gerekruteerd werden. U zei dat het Soedanese leger normaal gezien voor iedereen moet openstaan en dat alle etnies toegang zouden moeten krijgen tot het leger (zie gehoorverslag CGVS1 p10-11). U verklaarde dat, nadat u dit opgemerkt had, u tegen uw collega's zou gezegd hebben dat u dat vreemd vindt en u zich afvroeg hoe het kwam waarom er geen rekruten van Afrikaanse stammen waren. U zei hierover dat uw idee was dat er iets niet klopte en u zich afvroeg hoe het kwam dat er zich enkel leden van Arabische stammen aanmeldden en geen leden van andere stammen (zie gehoorverslag CGVS1 p.13).

Er werd u gevraagd of u nog nooit gehoord had van de tactiek van het Soedanese leger om Arabische stammen in te zetten tegen Afrikaanse stammen waarop u zei dat u daar al van gehoord had maar dat er een verschil is tussen wat men hoort en wat men ziet (zie gehoorverslag CGVS1 p.12). Toen er u gevraagd werd of u de janjaweed kende zei u dat iedereen hen kent en gevraagd wie ze zijn en wat ze doen zei u dat **u ze niet gezien hebt, wel in de media en dat ze etnische zuiveringen doen**. U legde verder uit dat het stammen zijn die aan de frontlijn vechten en in Khartoem getraind worden. U zei over de janjaweed ook dat deze gerekruteerd worden door het leger en de veiligheidsdiensten en gevraagd hoe u dat weet zegt u dat dit weet omdat u daar werkt (zie gehoorverslag CGVS1 p.12). Gevraagd sinds wanneer de Soedanese autoriteiten janjaweed rekruteren en financieren zegt u dat ze dit doen sinds de oorlog in Darfoer begon in 2003 (zie gehoorverslag CGVS1 p.12).

Wanneer u er dan op gewezen wordt dat de tactiek van Arabische stammen op te zetten tegen Afrikaanse stammen dus een tactiek is die al sinds 2003 gebruikt wordt door het Soedanese leger, zegt u dat u niet over de autoriteiten spreekt maar van het leger en dat u dit opmerkte binnen het leger. Wanneer u dan geconfronteerd werd met het feit dat de Soedanese president al in 2009 aangeklaagd werd door het Internationaal strafhof voor zijn rol in de genocide in Darfoer (zie informatie in de blauwe map in het administratief dossier) en u er op gewezen werd dat u dan toch al had kunnen weten wat de rol was van het Soedanese leger in Darfoer, blijft u erg vaag en geeft u het ontwijkende antwoord dat "uw kennis in dat domein niet belangrijk is, dat hij (Bashir) gezocht wordt maar dat er nog geen uitspraak gedaan werd". U werd er dan op gewezen dat er nog geen uitspraak gedaan werd omdat Bashir niet naar het Internationaal Strafhof in Den Haag wil gaan en er werd u dan gevraagd of u zich dan niet bewust was van de rol van het Soedanese leger in de genocide in Darfoer. U antwoordde hierop dat **u niet zou gezien hebben wat er gebeurd is aan het Internationaal strafhof, dat u het in de media las maar dat men niet alles moet geloven wat men zegt** (zie gehoorverslag CGVS1 p.12).

Gevraagd of u niet wist dat de janjaweed ingezet en gefinancierd worden door het Soedanese leger zegt u dat u wel van de janjaweed hoorde maar dat ze geen organisatie zijn met een gebouw en lokalen maar dat het personen zijn die men rekruteert voor een missie en die daarna verdwijnen. U legt dan verder uit dat de namen Janjaweed, Popular Defence Forces (PDF) en de Rapid Support Forces (RSF) namen zijn die gebruikt worden om er Arabieren mee aan te duiden die gaan doden (zie gehoorverslag CGVS1 p.13).

Toen er u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd wanneer u voor het eerst op de hoogte was van het bestaan van de janjaweed of het bestaan van de praktijk waarin Arabische stammen ingezet worden tegen Afrikaanse stammen, vertelt u over een operatie van het Soedanese leger in 2010 waarbij de troepen verzamelden en vertrokken vanuit Dongola. U zei dat het Soedanese leger toen ondersteund werd door Arabische milities die terugkwamen van de militaire actie met de spullen die ze geplunderd hadden tijdens deze actie (gehoorverslag CGVS2 p.16). U legde zelfs uit dat de aanwezigheid van deze Arabische milities een bewijs was dat er een etnische zuivering plaatsvond

omdat deze Arabische milities geen deel uitmaken van de Soedanese autoriteiten en dat ze allemaal van de Rizegat stam waren.

Hoewel u dus tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat u de janjaweed enkel uit de media kent, verklaart u dan tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u deze Arabische milities met eigen ogen gezien hebt in 2010. Er moet dus vastgesteld worden dat u ten minste al sinds 2010 op de hoogte bent van het gebruik van de Janjaweed door het Soedanese leger en dus ook op de hoogte van de tactiek om Arabische milities in te zetten tegen Afrikaanse stammen. Uit informatie blijkt ook dat het Soedanese leger, in het conflict in Darfoer, al sinds 2003 (zoals u zelf ook aangaf) Arabische stammen bewapent om er tegen de Afrikaanse stammen te vechten die aan de verschillende Darfoerese rebellenbeweging gelinkt worden.

Dat u dan in 2014 verbaasd zou geweest zijn dat het Soedanese leger voornamelijk soldaten rekruteert uit Arabische stammen en niet uit Afrikaanse stammen waarna u hierover met uw collega's een discussie begon omdat dit volgens u "tegen het principe van nationale eenheid zou ingaan" is niet geloofwaardig, des te meer om dat u verklaarde in 2010 zelf getuige geweest te zijn van het inzetten van plunderende Arabische milities tijdens een actie van het Soedanese leger. Gezien de hierboven aangehaalde argumenten en gezien uw lange carrière als officier in het Soedanese leger is het dus allerminst geloofwaardig dat u er zich pas in 2014 van bewust werd dat het Soedanese leger Arabische stammenleden inzet tegen Afrikaanse stammen.

Zelfs indien u tot in 2014 niet officieel op de hoogte zou geweest zijn van het gebruik van het Soedanese leger om leden van Arabische stammen in te zetten in de conflicten met rebellenbewegingen die voornamelijk leden uit Afrikaanse stammen rekruteren omdat u hier zelf geen bewijzen van gezien zou hebben is het überhaupt volledig onaannemelijk dat u in 2014 verbaasd zou geweest zijn toen u opmerkte dat er geen leden van Afrikaanse stammen bij de rekruten zaten. In 2014 was het conflict in Darfoer al elf jaar bezig, een conflict dat (grotendeels) uitgevochten wordt tussen rebellenbewegingen die leden rekruteren uit Afrikaanse stammen en Arabische milities, gesteund en gefinancierd door de Soedanese autoriteiten, die sinds 2003 dorpen aanvallen waar Afrikaanse stammen wonen en talloze burgerslachtoffers maakten. **Dat u dan verbaasd zou zijn in 2014 dat er zich geen leden van deze Afrikaanse stammen aanboden om soldaat te worden in het Soedanese leger is niet geloofwaardig.**

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u zich hierover verbaasd zou hebben tegenover uw collega's waarna u als straf overgeplaatst werd.

Toen er u tijdens uw eerste gehoor gevraagd werd wat de reacties waren van uw collega's toen u er zich tegenover hen over verbaasd zou hebben dat er enkel leden van Arabische stammen gerekruteerd werden zei u dat het enkel een banale discussie was, dat er waren die zeiden dat u gelijk had en anderen die zeiden dat het niet zo was (zie gehoorverslag CGVS1 p.13). Toen dezelfde vraag u gesteld werd tijdens uw tweede gehoor op het CGVS zei u dat uw collega's u zeiden dat er geen leden van Afrikaanse stammen bij de rekruten waren omdat die allemaal naar de rebellenbeweging 'het revolutionair front' gaan (zie gehoorverslag CGVS2 p.18). Er moet dus vastgesteld worden dat uw verklaringen over de reacties van uw collega's op uw verbazing over het ontbreken van rekruten van Afrikaanse stammen tijdens uw eerste gehoor op het CGVS tegenstrijdig zijn met uw verklaringen hierover tijdens uw tweede gehoor op het CGVS.

U verklaarde dat u in augustus 2014 werd overgeplaatst naar de luchthaven in Khartoem en daar merkte dat er Antonov vliegtuigen vertrokken die gingen bombarderen met vatenbommen. U zei dat wanneer deze vliegtuigen, die eigenlijk cargo vliegtuigen zijn, deze vatenbommen lossen en deze daarna om het even waar terechtkomen zodat er dan veel burgerslachtoffers vallen (zie gehoorverslag CGVS1 p.13-14). Gevraagd hoe u dat ontdekt hebt, ontwijkt u eerst de u gestelde vraag en zegt u dat **die vliegtuigen het terrein voorbereiden voor aanvallen op de grond, eerst alles kapotmaken en dat de mensen die het geluk hebben om te ontsnappen aan deze bombardementen niet ontsnappen aan de grondtroepen die erna komen** (zie gehoorverslag CGVS1 p.14). Wanneer de vraag u opnieuw gesteld werd zegt u dat u met eigen ogen zag hoe die bommen in een dergelijk vliegtuig geladen werden (zie gehoorverslag CGVS1 p.14). U verklaarde dat u daarna geschorst werd voor 4 of 5 dagen, waarna u zich verontschuldigde en opnieuw begon te werken (zie gehoorverslag CGVS1 p.10). U verklaarde dat u geschorst werd in januari 2015 en gevraagd waarom u toen precies geschorst werd zei u dat u toen "uw mening over de luchtmacht in het algemeen" gaf. Gevraagd wat dat dan precies betekent zei u enkel dat u dan gezegd zou hebben dat het type vliegtuig dat gebruikt werd niet goed is (zie gehoorverslag CGVS1 p.15-16). Toen er u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd wat de reden was voor uw eerste schorsing zei u dat u geschorst werd omdat u gezegd had dat militaire vliegtuigen niet wit mogen zijn en dat u een opmerking maakte over het type bommen dat gebruikt werd.

Gevraagd wat u dan over die bommen zei zegt u dat u toen zou gezegd hebben dat er geen details stonden op de bom van de makers van de bom en dat men met deze bommen geen specifiek doelwit

kan raken. Toen er u gevraagd werd of u het niet gevaarlijk vond om daarover te spreken met uw collega's zei u dat u daar gewoon een gesprek over had tijdens de pauze (zie gehoorverslag CGVS2 p.20-21).

Toen er u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd of u dan niet wist dat de Soedanese luchtmacht gebruik maakt van vatenbommen zei u dat u het wist door wat u gestudeerd hebt maar dat u niet wist dat ze deze bommen op die manier gebruikten. Wanneer er u dan gezegd wordt dat er uit informatie blijkt dat de Soedanese luchtmacht al sinds de jaren 90 bombardeert met vatenbommen en er u gevraagd werd of u daar nog nooit van gehoord had, zei u dat u die informatie niet had voor u het zelf gezien had (zie gehoorverslag CGVS 2 p.20).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de Soedanese luchtmacht al sinds de jaren 90 Antonov vliegtuigen inzet in binnenlandse conflicten om gebieden te bombarderen met vatenbommen waarbij talloze burgerslachtoffers vallen. Er kon ook worden teruggevonden dat in er in 2004 een groep officieren van de Soedanese luchtmacht, die voornamelijk afkomstig waren uit Darfoer, gearresteerd werden nadat ze weigerden bombardementen uit te voeren in Darfoer op een moment dat er verschillende bombardementen van de Soedanese luchtmacht met Antonov vliegtuigen plaatsvonden in Darfoer. Dat u, als majoor in de Soedanese luchtmacht helemaal niet op de hoogte zou geweest zijn van het inzetten van Antonov vliegtuigen en vatenbommen door de Soedanese luchtmacht, tot u dit zelf zou vastgesteld hebben in 2014-2015 is niet geloofwaardig. U verklaarde zelf dat u in een 20 jarige carrière als officier in de Soedanese luchtmacht op vele verschillende plaatsen in Soedan gestationeerd werd, onder andere in de toenmalige Unity State, wat nu in Zuid-Soedan ligt om er het luchtruim te beschermen in het conflict met de toenmalige rebellenbeweging SPLA (Sudans People Liberation Army) (zie gehoorverslag CGVS2 p.7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de Soedanese luchtmacht ook gebruikt maakte van Antonov vliegtuigen die met vatenbommen bombardeerden in Unity State tijdens het conflict met de SPLA. Dat u dan als officier met een carrière van 20 jaar in de Soedanese luchtmacht gedurende uw hele carrière niet op de hoogte zou geweest zijn van het gebruik van vatenbommen door het Soedanese leger is niet aannemelijk.

Bovendien blijkt uit informatie (zie blauwe map in het administratief dossier) dat de Antonov vliegtuigen inderdaad gebruikt worden zoals u vertelde, om eerst te bombarderen waarna grondtroepen de gebombardeerde dorpen binnenvallen. Een voorbeeld van deze tactiek is de aanval op het dorp Labado in Darfoer op 17 december 2004 (zie informatie in de blauwe map in het administratief dossier). Hoewel u dus verklaarde dat u pas op de hoogte kwam van het inzetten van Antonov vliegtuigen die gebieden in Soedan bombarderen met vatenbommen toen u dit te weten kwam omdat u deze vliegtuigen zag op de luchthaven in Khartoem eind 2014 – begin 2015, moet er vastgesteld worden dat u wel weet op welke manier deze vliegtuigen en vatenbommen gebruikt worden tijdens aanvallen van het Soedanese leger.

Toen er u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS gevraagd werd welk type vliegtuigen er gebruikt worden door de Soedanese luchtmacht zegt u dat ze Sukhoi vliegtuigen hebben maar dat jullie die niet in Soedan kunnen gebruiken omdat het te duur is om ze operationeel te maken en dat Saoedi Arabië dat betaalt in Yemen. **U zegt daarna dan dat jullie in Soedan de Antonov gebruiken omdat dat goedkoper is** (zie gehoorverslag CGVS1 p.16).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat Soedan inderdaad Sukhoi vliegtuigen (Sukhoi SU-24 bommenwerpers) inzet om er bombardementen mee uit te voeren in Yemen. Dat u dan aangeeft dat de Soedanese luchtmacht deze in Soedan zelf niet kan inzetten om dat het teveel kost om ze operationeel te maken en daar dan aan toevoegt dat de Soedanese luchtmacht in Soedan Antonov vliegtuigen gebruikt in plaats van de SU 24 bommenwerpers omdat deze goedkoper zijn, ondergraaft verder uw verklaringen dat u pas eind 2014 zou te weten gekomen zijn dat het Soedanese leger met vatenbommen bombardeert. Deze Antonov vliegtuigen zijn immers cargo vliegtuigen die niet gemaakt zijn om te bombarderen (zoals de SU-24 vliegtuigen dat wel zijn) en kunnen dus enkel plaatsen bombarderen met vatenbommen die men gewoon uit het vliegtuig laat vallen.

Er moet dus vastgesteld worden dat u weet waarom men in Soedan Antonov vliegtuigen gebruikt als bommenwerpers en dat u ook weet hoe deze ingezet worden tijdens aanvallen van het Soedanese leger. Dat u van het gebruik van deze vliegtuigen als bommenwerpers dan niet op de hoogte zou geweest zijn en verklaarde dit pas te weten sinds eind 2014 omdat u toen zou gezien hebben dat deze vliegtuigen vertrokken van de luchthaven van Khartoem met vatenbommen in is niet aannemelijk.

Omwille van de hierboven aangehaalde argumenten kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u als majoor in de Soedanese luchtmacht pas in 2014 zou "ontdekt" hebben dat het Soedanese leger Antonov vliegtuigen gebruikt om dorpen te bombarderen met vatenbommen.

Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden, noch aan uw verklaringen dat u hierover uw mening zou gegeven hebben tegenover uw collega's toen u het oneigenlijke gebruik van deze Antonov

vliegtuigen aan de kaak stelde, noch dat u omwille van deze opmerkingen geschorst werd door het Soedanese leger.

U verklaarde dat u, na uw eerste schorsing, opnieuw werkzaam was op de luchthaven van Khartoem en u toen via verschillende kanalen vernam dat de zomer van 2015 een beslissende zomer ging worden. U zei dat u toen vernam dat er een aanval ging zijn tegen een bewoonde regio waar u herinneringen aan had door uw verplaatsingen als luitenant. U zei over deze regio dat de bevolking er vriendelijk is en het pacifistische landbouwers zijn die daar wonen. U zei dat u daar niet over kon zwijgen en dat dit de druppel was die de emmer deed overlopen waarna u een tweede keer geschorst werd (zie gehoorverslag CGVS1 p.10). U zei ook dat deze regio zich in de Nuba bergen in Zuid-Kordofan bevond en dat u tegen uw collega's zei dat het niet mogelijk is dat de bevolking van deze regio tegen het regime is omdat het simpele landbouwers zijn (zie gehoorverslag CGVS1 p14-15).

Toen er u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd waarom u voor de tweede keer geschorst werd toen u op de luchthaven werkte, gaf u het ontwijkende antwoord dat het omwille van een mening was en dat een bepaalde situatie je dwingt om te spreken en dat u sprak over dingen die gebeurden. Gevraagd wat er dan gebeurde zei u dat er toen berichten waren over een operatie die de hete zomer werd genoemd, een operatie tegen de rebellen. Gevraagd wat u daar dan over zei, verklaarde u dat u over die operatie zou gezegd hebben "waarom het doden, waarom de vernietiging, er zou een vreedevolle oplossing kunnen zijn, waarom de vernietiging door de bommen". Gevraagd waar ze dan bombardeerden zei u dat ze dit deden in de provincies Blauwe Nijl, Zuid-Kordofan en in Darfoer. Gevraagd of ze ergens specifiek bombardeerden waar u van op de hoogte was zei u dat er **geen specifieke plaats** was (zie gehoorverslag CGVS2 p.22).

Hoewel u dus in uw eerste gehoor verklaarde dat u voor de tweede keer geschorst werd omdat u wist dat ze een plaats gingen bombarderen waar u geweest was als luitenant en u tegen uw collega's zou gezegd hebben dat de bevolking daar niet tegen het regime was maar slechts pacifistische landbouwers waren zegt u dan tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u over de operatie in de zomer van 2015 enkel gezegd zou hebben dat er ook een vreedevolle oplossing mogelijk was voor het conflict en u zich toen afgevraagd zou hebben waarom het doden en de vernietiging nodig waren en verklaarde u dat u niet op de hoogte was van een specifieke plaats die het doelwit was van de bombardementen. **Dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen.** Omwille van het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat u tegen uw collega's zou gezegd hebben over de operatie van het Soedanese leger in de zomer kan er dan ook geen geloof gehecht worden, noch aan het feit dat u hierover een opmerking tegen uw collega's zou gemaakt hebben, noch aan het feit dat u omwille van deze opmerkingen door het Soedanese leger geschorst werd.

U verklaarde dat u vertrok op de luchthaven van Khartoem op 16 april 2015 en via Doha en Griekenland dan naar België kwam. Toen er u gevraagd werd of het niet gevaarlijk was om te vertrekken op de luchthaven van Khartoem, zei u dat het niet gevaarlijk was omdat u niet binnen gegaan bent in de luchthaven als reiziger maar als lid van het personeel en dat uw paspoort enkel getoond werd aan de paspoortcontrole (zie gehoorverslag CGVS 1p.9). U verklaarde ook dat u persoonlijk naar de Griekse ambassade gegaan bent om er uw vingerafdrukken te geven en foto's te laten maken voor uw visumaanvraag (zie gehoorverslag CGVS1 p.8). U verklaarde ook dat de Soedanese autoriteiten, via de Soedanese ambassade in België, op de hoogte zouden zijn dat u zich in België bevindt maar dat u niet weet hoe ze dat te weten gekomen zijn (zie gehoorverslag CGVS1 p.5).

Het is opmerkelijk dat u verklaarde dat de Soedanese autoriteiten u al in België zouden opgespoord hebben, wat zou betekenen dat deze Soedanese autoriteiten u actief, zelfs tot in België toe, zouden opsporen maar u dan wel zonder enig probleem zelf een visum voor Griekenland ging aanvragen in Khartoem toen er al een onderzoek tegen u zou gelopen hebben en u zonder problemen de paspoortcontrole in de luchthaven van Khartoem kon passeren, nota bene dezelfde luchthaven waar u werkzaam was.

Het is eveneens opmerkelijk te noemen dat u asiel aanvraagt in België omdat uw leven in gevaar zou zijn in Soedan waar het leger u zou zoeken omwille van uw kritiek op het beleid van dit leger en u hiervoor veroordeeld werd door een militaire rechtbank (zie gehoorverslag CGVS1 p.11 en gehoorverslag CGVS2 p.2-3) maar u dan wel tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat, hoewel u "een meningsverschil hebt met het Soedanese leger", u geen vertrouwelijke informatie over het Soedanese leger wenst vrij te geven (zie gehoorverslag CGVS1 p.10).

Omwille van de hierboven aangehaalde argumenten kon u het niet aannemelijk maken dat u geschorst werd door het Soedanese leger omdat u kritiek gegeven zou hebben op het beleid van het Soedanese leger. Bijgevolg kon u dus ook niet aannemelijk maken, noch dat u zou vervolgd worden door het Soedanese leger omwille van uw kritiek op hun beleid, noch dat u daarom uit het Soedanese leger zou gedeserteerd zijn.

Hierover kan ook nog opgemerkt worden dat er u tijdens uw tweede gehoor gevraagd werd of u in het leger zou gebleven zijn indien u niet gestraft zou geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS2 p.25). U zei

dat u in dat geval zeker in het leger zou gebleven zijn omdat u in april 2016 zou gepromoveerd worden tot luitenant-kolonel en dat dit leven beter zou zijn dan wat u in het buitenland zou kunnen krijgen. Hoewel u dus zelf verklaarde dat het Soedanese leger etnische zuiveringen uitvoert en met vatenbommen bombardeert, zou dit u dus blijkbaar niet tegengehouden hebben om in dat leger verder carrière te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Soedanees nationaliteitsbewijs, uw Soedanees rijbewijs, uw huwelijksakte, 3 verschillende officieren badges, de geboorteakte van uw vrouw, de geboorteaktes van uw kinderen, uw Soedanees paspoort, een ontvangsbewijs van het budget om nieuwe rekruten aan te nemen voor het Soedanese leger, een administratief verslag van de luchtmacht over uw functioneren, 3 bevelen tot overplaatsing en twee bevelen tot schorsing.

Wat betreft uw Soedanees nationaliteitsbewijs, uw Soedanees rijbewijs, uw Soedanees paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen: de identiteit en nationaliteit van u, uw vrouw en uw kinderen wordt hier niet in twijfel getrokken en deze documenten veranderen de hierboven gedane vaststellingen dan ook niet.

Wat betreft de officierenbadges die u neerlegde, er wordt hier niet in twijfel getrokken dat u officier was/bent in het Soedanese leger en deze documenten veranderen de hierboven gedane vaststellingen dan ook niet.

Wat betreft het ontvangsbewijs van het budget om nieuwe rekruten aan te nemen voor het Soedanese leger: in dit document staat enkel dat u over een bedrag van 50000 pond als sociale steun voor 500 werknemers / rekruten van de luchtmacht beschikte. Dat deze rekruten allen van dezelfde stam zouden zijn zoals u verklaarde, blijkt niet uit dit document. Dit document verandert de hierboven gedane vaststellingen dan ook niet.

Wat betreft de 3 bevelen tot overplaatsing; in deze bevelen wordt er geen reden gegeven voor uw overplaatsing. Volgens u waren dit overplaatsingen nadat u verontwaardigd was en nadat u kritiek gaf op het beleid van het Soedanese leger, wat hierboven niet als geloofwaardig wordt beschouwd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt trouwens dat documentenfraude voorkomt in Soedan. Bijgevolg zijn dergelijke documenten niet in staat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Wat betreft de twee bevelen tot schorsing van het Soedanese leger; ook deze zijn niet in staat de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt trouwens dat documentenfraude voorkomt in Soedan. Bijgevolg zijn dergelijke documenten niet in staat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Wat betreft het administratief verslag over u dat een vriend van u, u bezorgd zou hebben en waarin staat dat u definitief geschorst en berecht zal worden; ten eerste kan over dit document opgemerkt worden dat hierin staat dat u en uw familie een lange periode geobserveerd werden om "uw buitenlandse contacten vast te stellen". U vermeldde tijdens uw gehoren bij DVZ en het CGVS niets over buitenlandse contacten, noch vermeldde u dat u en uw familie lange tijd geobserveerd zouden zijn geweest. In dit document staat ook te lezen dat er zou blijken dat u een duidelijk tegenstander bent van het beleid van de luchtmacht met betrekking tot de luchtbombardementen in Zuid Soedan, Darfoer en Blauwe Nijl. Zoals hierboven al aangehaald verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u kritiek zou geuit hebben tegen bombardementen op een specifieke plaats in Zuid Kordofan en verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u in het algemeen kritiek had op de bombardementen in Blauwe Nijl, Zuid-Kordofan en in Darfoer maar dat u het toen niet over een specifieke plaats had. Dit document vermeldt Zuid-Kordofan zelfs niet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt trouwens dat documentenfraude voorkomt in Soedan. Bijgevolg zijn dergelijke documenten niet in staat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op een appreciatiefout en op de schending van:

“- van de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen
- artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens;
- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- artikel 4, §1 Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen (hierna: Kwalificatierichtlijn)
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;”

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van een aantal van de aangevoerde bepalingen.

Vervolgens betoogt hij omtrent het verloop van de gehoren bij het CGVS:

“Verzoeker wenst allereerst op te merken dat hij problemen heeft ondervonden met de tolk gedurende het gehoor. De tolk was half aan het slapen en helemaal niet aandachtig. Verzoeker denkt dat opgemerkt te hebben op het CGVS en kreeg voor het tweede gehoor een nieuwe tolk.

Er moet echter opgemerkt worden dat er niet gevraagd werd op het einde van het eerste gehoor of verzoeker de tolk goed kon verstaan. Enkel in het begin (CGVS 1, bl. 2), terwijl de tolk enkel een stuk van de inleiding had vertaald, werd er gevraagd of verzoeker de tolk goed kon verstaan. Verzoeker kreeg dus niet de kans om effectief opmerkingen te geven met betrekking tot de vertaling. In het begin van het tweede gehoor kon verzoeker wel vermelden:

(...)

Op het tweede gehoor kreeg verzoeker een ander tolk aangesteld, die volgens verzoeker nog erger was dan de eerste tolk. Zo zei de tolk aan verzoeker dat hij zijn accent niet goed kon verstaan, waardoor verzoeker het gevoel heeft dat de antwoorden die in het gehoorverslag staan niet volledig overeenstemmen met zijn antwoorden. Hij had ook moeilijkheden met het begrijpen van het accent van de tolk.

Opnieuw werd de kans niet geboden aan verzoeker om opmerkingen te geven omtrent de vertaling. Helemaal in het begin had verzoeker nochtans aangegeven:

(...)

Gezien verzoeker van het begin waarschuwde dat de tolk niet dezelfde dialect spreekt, was het nog belangrijker om zich ervan te verzekeren op het einde van het gehoor dat er geen problemen waren geweest met de tolk.

Verzoekers verklaringen moeten dus in het licht van deze problemen worden gelezen en mogen niet te letterlijk geïnterpreteerd worden.”

Verzoeker wijst er voorts op dat hij een Soedanees staatsburger is, dat hij zijn hele carrière voor het Soedanese leger werkte en dat het niet toegelaten is ontslag te nemen uit het leger. Deze elementen worden door het CGVS niet betwist.

“Echter analyseert de bestreden beslissing op geen enkel moment de vrees van verzoeker gezien zijn vertrek uit het leger. Het administratief dossier bevat dan ook geen informatie omtrent de sancties die voorzien worden in geval van desertie. Los van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoeker kan er aangenomen worden dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Soedan, als deserteur behandeld zal worden. Het gebrek aan analyse van deze vrees voldoet om de bestreden beslissing te vernietigen.

He tis inderdaad zo dat de Soedanese wetgeving desertie bestraft met doodstraf, zoals blijkt uit informatie gebruikt door het Asylum and Immigration Tribunal van het Verenigd Koninkrijk:

(...)

Dezelfde auteur stelt vervolgens dat men echter geen weet heeft van mensen die effectief gestraft worden wegens het verlaten van het leger omwille van "de Soedanese cultuur". Het is niet duidelijk of er bedoeld wordt dat Soedanezen het leger nooit verlaten, of dat de straffen niet officieel zijn. In elk geval is het duidelijk dat men ernstige vervolgingen riskeert in geval van desertie.

Op basis van deze objectieve elementen moet er geoordeeld worden dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Soedan, een gegronde vrees voor vervolging loopt.

Verzoeker heeft daarenboven zijn bezwaren tegen het beleid van het Soedanees leger duidelijk gemaakt, en op een heel geloofwaardige manier:

(...)

Het simpel feit dat verzoeker 20 jaar tewerkgesteld was voor het leger, en dat hij nu ernstige bezwaren heeft tegen het beleid van dat leger voldoet al om aan te nemen dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in Soedan.

Deze vrees wordt op geen enkele manier weerlegd in de bestreden beslissing. De objectieve elementen van het dossier volstaan dus om te oordelen dat verzoeker erkend moet worden als vluchteling.”

Waar gemotiveerd wordt dat hij tijdens het eerste gehoor zei dat hij de janjaweed enkel via de media kende terwijl hij tijdens het tweede gehoor zei dat hij ze met eigen ogen zag, wijt verzoeker dit aan vertaalproblemen. Tevens verwijst hij naar een passage uit het tweede gehoor bij het CGVS. Verzoeker noemde de troepen niet zelf janjaweed doch vernam via de media dat zij zou noemen.

“Er moet ook benadrukt worden dat er een verschil is tussen het besef dat er Arabische stammen worden gebruikt om zich tegen de Afrikaanse stammen te verzetten, en het uitsluitend aanwerven van Arabieren binnen het professioneel leger. Zoals verzoeker uitdrukkelijk verklaarde, kwam het besef tot hem geleidelijk aan. In het begin wou hij niet weten en lette daarom niet op:

(...)

Verzoeker zei dat hij het leger niet kon verlaten en dus gewoonweg de pensioenleeftijd wachtte. Gezien het geen kwestie van keuze was, was het gemakkelijker voor verzoeker om zich geen vragen te stellen bij de handelingen die hij deed.”

Verzoeker geeft tevens aan dat hij zich liet beïnvloeden door het discours van de regering vooraleer hij besepte wat er werkelijk aan de hand was. Het is moeilijk om een tijdstip te plaatsen op een besef van iets. Geleidelijk aan wordt informatie verzameld die ineens anders wordt geïnterpreteerd op het moment dat men tot besef komt.

Verder was verzoeker voor het eerst rechtstreeks betrokken bij de feiten op de rekruteringsdienst. Waar hij eerder reeds getuige was van het inzetten van Arabische stammen tegen Afrikaanse stammen, kon hij dit in de rekruteringsdienst van dichtbij zien en kreeg hij het besef dat er louter tegen Afrikaanse stammen werd gevochten.

De manier waarop verzoeker de janjaweed vandaag beschrijft moet herplaatst worden in de huidige context, waar verzoeker al lang weet wat er aan de hand is in zijn land. In 2010 had hij de janjaweed helemaal anders beschreven. Nooit werd er gevraagd hoe hij hen toen zag.

Verzoeker benadrukt andermaal dat zijn besef niet op een bepaald tijdstip kwam doch wel het resultaat is van een geheel aan informatie dat met de tijd ontstond.

Verzoeker vestigt de nadruk op het feit dat de informatie in het buitenland over de etnische zuiveringen in Soedan niet dezelfde informatie is als deze die binnen Soedan wordt verstrekt. Hij wijst op de misinformatie die uitgaat van de Soedanese overheid. De nadruk werd gevestigd op het belang van het beschermen van de overheid tegen rebellen. Nooit werd er toegegeven dat er etnische zuiveringen plaatsvonden.

“De bestreden beslissing heeft dus geen zorgvuldige analyse gemaakt van het asielrelaas van verzoeker. In de plaats wordt er verondersteld dat verzoeker van het begin bewust had moeten zijn van al deze elementen, zonder objectieve elementen die kunnen staven dat iedereen in het leger met volle bewustzijn aan etnische zuivering doet.

De verklaringen van verzoeker over zijn geleidelijk besef zijn, in tegenstelling tot wat beweert de bestreden beslissing, eerlijk en geloofwaardig.”

Verzoeker stelt dat hij zijn hele carrière in de administratie van het leger heeft gewerkt. Hij werkte eerst als officier, daarna als majoor, *“maar altijd voor administratieve taken”*. Het CGVS onthoudt bij de verwachtingen van kennis in hoofde van verzoeker enkel dat verzoeker voor de luchtmacht werkte.

“Verzoeker wenst te preciseren dat hij begonnen is met werken in de "air defence", dat oorspronkelijk afgescheiden was van "air force". De tolk heeft het blijkbaar vertaald als "luchtmacht", daarom moet verwezen worden naar de opmerking over de tolk bovenaan huidig verzoekschrift. Enkel "air force" was bezig met vatenbommen en Anotov vliegtuigen.

Verzoeker denkt zich te herinneren dat het pas in 2013 is dat "air defence" ondergebracht werd in "air forces". Dit lijkt bevestigd te worden door een artikel van Globalsecurity.org over Sudan Air Force (stuk 3). Het is dus pas vanaf 2013 dat verzoeker begonnen is te werken voor "air force".

Daarenboven had verzoeker enkel administratieve functies:

(...)

Verzoeker zei vervolgens duidelijk “ik was een academicus”

(...)

Zoals hierboven aangevoerd, is het pas in 2014 dat verzoeker bewust werd van de werkelijkheid van de misdaden waarvan de internationale gemeenschap de Soedanese overheid beschuldigt. Hij werd dan ook alert naar andere zaken.

De bestreden beslissing vindt echter niet geloofwaardig dat verzoeker par in 2014 zou hebben ontdekt dat het Soedanese leger met vatenbommen bombardeert:

(...)

Het is echter niet duidelijk waarom het CGVS oordeelt dat het feit dat verzoeker weet waarom die vliegtuigen gebruikt werden met zekerheid uitsluit dat verzoeker het gebruik van die vliegtuigen pas zou hebben ontdekt in 2014.

Er moet ook benadrukt worden dat verzoeker in 2014 niet zozeer het gebruik van Antonov vliegtuigen ontdekt, maar het feit dat er vatenbommen hiermee worden gedropt. Verzoeker kan zijn bezorgdheden hieromtrent heel duidelijk omschrijven:

(...)

Het is dus voornamelijk die combinatie van Antonov vliegtuigen en Soedanese, artisanale bommen die verzoeker ontdekt heeft en wou aanklagen, zoals ook duidelijk blijkt uit dit uittreksel:

(...)

Er blijkt duidelijk uit verzoekers verklaringen dat hij in 2014 niet ontdekt heeft dat het Soedanees leger Antonov vliegtuigen gebruikt, maar wel dat artisanale bommen op die vliegtuigen worden geladen.

Er blijkt inderdaad dat deze methode eerder al gebruikt werd in Soedan. Het is echter moeilijk om te weten op welke schaal en of verzoeker daar sowieso op de hoogte van moest zijn. Zo leest men in het administratief dossier:

(...)

Men kan dus onmogelijk stellen, zoals de bestreden beslissing, dat verzoeker met zekerheid op de hoogte was van het gebruik van de vatenbommen voor 2014.

Daarenboven moet herhaald worden dat verzoeker enkel in de administratie van het leger heeft gewerkt, en tot 2013 enkel voor "air defence" en niet voor "air force". Het is pas toen verzoeker begon te werken voor "air force" dat hij de mogelijkheid kreeg om met eigen ogen die vatenbommen te zien.

Natuurlijk had verzoeker ervoor al gehoord dat Soedan beschuldigd werd van die bommen te gebruiken, zoals hij het al verklaarde op het CGVS. Maar het leger en de overheid bleven vertellen dat het valse beschuldigingen waren, gemaakt door het Westen om het regime te destabiliseren. Het is pas toen verzoeker die bommen met eigen ogen zag dat hij beseftte dat de beschuldigingen waar waren.

Gezien de onmiddellijke repressie die verzoeker heeft ondergaan na enkele kritiek op het beleid van het leger is het duidelijk dat niemand binnen het leger dat beleid durft te bekritisieren. Op die manier komt men ook veel moeilijker tot het beseft van de abjecte praktijken binnen het leger."

Verzoeker stelt dat hem onterecht een tegenstrijdigheid wordt verweten over de regio die in de zomer zou worden gebombardeerd. Hij gaf beide malen aan dat Zuid Kordofan gebombardeerd zou worden. Verder is de locatie Nuba Mountains één van de belangrijkste en meest geviseerde in Zuid Kordofan. Het lijkt dus duidelijk dat indien er een gebied zou worden aangevallen in Zuid Kordofan, dit de Nuba Mountains zouden zijn. Zuid Kordofan en Nuba Mountains zijn twee woorden die in Soedan hetzelfde betekenen en door elkaar worden gebruikt. Aldus kan er geen sprake zijn van tegenstrijdige verklaringen. Verzoeker werd daarenboven niet met de tegenstrijdigheid geconfronteerd, hetgeen in strijd is met artikel 17, § 2 van het voormelde KB van 11 juli 2003 (PR CGVS). Zo werd hij niet in staat gesteld zich te verdedigen terwijl hij de onduidelijkheid makkelijk had kunnen uitklaren.

Omtrent zijn reisweg, stelt verzoeker:

"Hieromtrent dient opgemerkt worden dat verzoeker niet op de hoogte moest zijn van het feit dat hij gezocht wordt, en dat er nooit verwacht werd dat hij via de luchthaven onmiddellijk het lang zou verlaten, is het logisch dat hij niet actief gezocht werd in het luchthaven.

Zoals verzoeker uitlegde, kon hij overal geraken met zijn badge van de luchtmacht. Hij moest enkel helemaal op het einde, juist voor de vliegtuig te nemen, zijn paspoort tonen.

De bestreden beslissing vindt eveneens niet geloofwaardig dat verzoeker zonder probleem een visum voor Griekenland zou kunnen aanvragen terwijl hij gezocht wordt. De visumaanvraag wordt echter gedaan bij de Griekse ambassade, de Soedanese overheden komen niet tussen in deze procedure.

Verzoeker gaf toe dat er een risico was om zich te begeven naar de Griekse ambassade ("er is een risico. Niets is zonder risico", CGVS 2, bl. 12), maar preciseerde dat hij daar maar een keer naartoe is gegaan. De bestreden beslissing slaagt er dus niet in om te motiveren waarom het feit dat verzoeker een visum kreeg van Griekenland een aanwijzing zou zijn van de ongeloofwaardigheid van verzoeker."

Verzoeker stelt een vonnis van de militaire rechtbank te hebben neergelegd. De bestreden beslissing vermeldt dit document echter niet, terwijl het essentieel is voor zijn vrees. Een vertaalde versie zal door middel van een aanvullende nota worden toegevoegd.

Verzoeker herhaalt dat zijn profiel niet wordt betwist en dat er geen twijfels zijn over zijn bezwaren tegen de praktijken van het leger. Daarenboven heeft hij zijn ernstige gewetensbezwaren aannemelijk gemaakt en worden deze niet betwist door het CGVS. Het enige wat betwist wordt, is dat verzoeker slechts laat de praktijken zou hebben betwist. Er moet dus worden aangenomen dat verzoeker het leger heeft verlaten omwille van ernstige gewetensbezwaren. Verzoeker riskeert een disproportionele straf voor zijn desertie.

“Daarenboven zal het regime zich afvragen waarom verzoeker twee jaar lang in België heeft verbleven en hem beschuldigen van spionage.

De bestreden beslissing analyseert enkel de geloofwaardigheid van de reactie van verzoeker, maar op geen enkel moment wordt de vrees voor vervolging in geval van terugkeer onderzocht. Er blijkt ook dat er, gedurende beide gehoren, nooit uitdrukkelijk werd gevraagd aan verzoeker wat hij vrees in geval van terugkeer naar Soedan:

(...)

In tegenstelling tot wat het CGVS oordeelde was er wel nood aan het stellen van die vraag. Verzoeker vrees voor zijn leven in geval van terugkeer omwille van de problemen die hij kreeg binnen het leger.

Maar hij vreest ook vervolgingen omwille van zijn vertrek uit het leger en omwille van zijn verblijf in België. Verzoeker kreeg nooit de kans om dit te benadrukken en dit werd niet onderzocht door het CGVS.

Verzoeker zei nochtans duidelijk dat hij omwille van twee redenen gezocht wordt in Soedan:

(...)

Het CGVS onderzoekt enkel de eerste reden, het feit dat verzoeker tegen het beleid was, maar nooit de tweede, met name zijn afwezigheid op het werk Dit is echter een belangrijke reden, en zelfs zoals verzoeker uitlegde de pretext die gebruikt wordt door het leger om verzoeker te vervolgen.

Ook al hecht het CGVS geen geloof aan de oppositie van verzoeker aan het beleid, moesten de gevolgen van de afwezigheid van verzoeker onderzocht worden.

Er kan dus niet betwist dat, omwille van zijn afwezigheid op zijn werk en van zijn kritiek ten opzichte van de praktijk van het leger, verzoeker een gegronde vrees voor vervolging loopt.

Zou Uw Raad oordelen dat het niet beschikt over voldoende elementen om dit te concluderen, dan moet de bestreden beslissing worden vernietigd zodat het CGVS onderzoek kan doen naar het risico in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar Soedan.”

2.1.2. Verzoeker legt ter staving van zijn betoog informatie over de Soedanese luchtmacht neer (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota een rapport van Asylas neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. Verzoeker toont verder geheel niet aan dat hij geen recht zou hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.7. Verzoeker beweert in het onderhavige verzoekschrift dat zich gedurende beide gehoren bij het CGVS vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Hij kan in dit betoog echter geenszins worden gevolgd. Bij de aanvang van het eerste gehoor bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en werd er verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden. Nadat de tolk reeds enige tijd aan het woord was, gaf verzoeker uitdrukkelijk aan deze tolk goed te verstaan (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.1-2). Verzoeker formuleerde tijdens het verder verloop van het gehoor nergens enige opmerking inzake de communicatie of vertaling; ook niet wanneer hij aan het einde van het gehoor de kans kreeg nog iets toe te voegen aan zijn relaas (*ibid.*, p.17). Ook de advocaat die verzoeker bijstond tijdens het gehoor maakte hierover geen melding (*ibid.*, p.17-18). Slechts tijdens het tweede gehoor bij het CGVS formuleerde verzoeker een opmerking inzake de tolk tijdens het eerste gehoor.

Bovendien beperkte hij zich daarbij tot de algemene, hypothetische en ongefundeerde bewering: *“De vertaler, ze sliep half, ze was moe, misschien”* (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.2). Deze bewering kan niet worden aangenomen nu verzoeker tijdens het eerste gehoor geen opmerkingen formuleerde inzake de tolk, nu uit het betreffende gehoorverslag blijkt dat het eerste gehoor bij het CGVS op normale wijze is geschied en nu hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie kunnen worden afgeleid. Ook bij de aanvang van het tweede gehoor bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep, waarop hij aangaf: *“Hij ziet eruit als een Soedanees, het dialect is gelijkaardig maar niet hetzelfde”* (*ibid.*, p.2). Verder werd aan verzoeker verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden. Er werd hem te kennen gegeven dat hij het gewoon kon melden indien hij een vraag niet begreep tijdens het interview, waarop deze vraag zou worden geherformuleerd of anders zou worden gesteld. Verzoeker had dit ook kennelijk begrepen en maakte van deze mogelijkheid enkele keren gebruik tijdens het gehoor (*ibid.*, p.17, 19, 24). Voor het overige maakte hij nergens enige melding van problemen inzake de communicatie of vertaling; ook niet wanneer hij aan het einde van het gehoor de kans kreeg om nog iets toe te voegen (*ibid.*, p.25). De advocaat die verzoeker bijstond tijdens het gehoor maakte hierover evenmin enige melding (*ibid.*, p.25-26). Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat het tweede gehoor bij het CGVS op normale wijze is verlopen en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid.

Verzoeker stelt zijn land van herkomst verlaten te hebben omdat men hem wilde vervolgen voor een militaire rechtbank. Dit zou het gevolg zijn van het herhaald uiten van kritiek op de praktijken van het Soedanese leger.

Verzoeker zou een eerste keer kritiek hebben geuit op de praktijken van het leger toen hij in 2014, wanneer hij voor de dienst rekrutering werkte, zou hebben gemerkt dat er vooral leden van de Arabische stammen werden gerekruteerd door en voor het leger. Dat verzoeker, zoals hij andermaal tracht te laten uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, slechts in 2014 zou hebben beseft dat het Soedanese regime en leger zich – onder meer door het inzetten van Arabische stammen – schuldig maakten aan etnische zuiveringen ten aanzien van Afrikaanse stammen en dat hij zich erover zou hebben verbaasd dat het Soedanese leger vooral rekruteerde uit Arabische stammen en niet uit Afrikaanse stammen, kan echter hoegenaamd niet geloofwaardig worden geacht. De verklaringen die verzoeker hiervoor aanreikt, met name dat hij zich geen vragen stelde, het niet wilde weten en werd om de tuin geleid door misinformatie, doen aan deze vaststellingen geenszins afbreuk. Verzoeker omschrijft zichzelf in het onderhavige verzoekschrift, net als eerder bij het CGVS, namelijk als een academicus. Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoeker gedurende bijna twintig jaar als officier actief was en carrière maakte in het leger, daarbij op vele plaatsen verspreid over Soedan gestationeerd was en opklom tot de rang van majoor. Bovendien gaf hij aan dat hij reeds sedert de periode 2012-2013 de verantwoordelijke was voor alle rekruteringskantoren in heel Soedan (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.5-9). Verzoeker preciseerde daarbij uitdrukkelijk dat hij door zijn werk als verantwoordelijke voor het beheer van financiële zaken van rekruten voor de luchtmacht *“een volledig zicht op vertrouwelijke informatie”* had (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Dat iemand met dergelijk profiel tot in 2014 onwetend zou zijn over de praktijken van het Soedanese leger en regime, is niet aannemelijk. Verder blijkt uit zijn terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat verzoeker wel degelijk reeds veel eerder weet had van de etnische zuiveringen door het leger en door het in dit kader inzetten van de Arabische stammen tegen de Afrikaanse stammen. Dit blijkt eveneens uit zijn verklaring dat het deel uitmaakte van de opleiding in het leger dat personen psychologisch dermate werden getraind dat zij met raciale ideeën uit de opleiding kwamen (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.11). Eveneens stelde hij duidelijk dat hij reeds eerder hoorde over de tactiek van het leger van het inzetten van Arabische stammen (*ibid.*, p.12). Verder wist hij dat de janjaweed reeds sedert 2003 werden gerekruteerd en getraind door het leger in Khartoum (*ibid.*). Verzoeker gaf aan dat het religieuze element reeds tientallen jaren aanwezig was in het conflict in Soedan (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.8). Verder bleek hij reeds in de periode 2009-2010 duidelijk op de hoogte van de etnische zuiveringen die in Darfur werden uitgevoerd door de Arabische stammen (*ibid.*, p.16). Dat hij zich er desalniettemin (slechts) in 2014 over zou hebben verbaasd dat er door het leger voornamelijk uit leden van de Arabische stammen en niet van de Afrikaanse stammen werd gerekruteerd, is, mede gelet op de landeninformatie in administratief dossier, geheel niet plausibel.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Toen er u tijdens uw eerste gehoor gevraagd werd wat de reacties waren van uw collega's toen u er zich tegenover hen over verbaasd zou hebben dat er enkel leden van Arabische stammen gerekruteerd werden zei u dat het enkel een banale discussie was, dat er waren die zeiden dat u gelijk had en

anderen die zeiden dat het niet zo was (zie gehoorverslag CGVS1 p.13). Toen dezelfde vraag u gesteld werd tijdens uw tweede gehoor op het CGVS zei u dat uw collega's u zeiden dat er geen leden van Afrikaanse stammen bij de rekruten waren omdat die allemaal naar de rebellenbeweging 'het revolutionair front' gaan (zie gehoorverslag CGVS2 p.18). Er moet dus vastgesteld worden dat uw verklaringen over de reacties van uw collega's op uw verbazing over het ontbreken van rekruten van Afrikaanse stammen tijdens uw eerste gehoor op het CGVS tegenstrijdig zijn met uw verklaringen hierover tijdens uw tweede gehoor op het CGVS."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker verklaarde dat hij nadat hij een eerste maal kritiek zou hebben geuit ten aanzien van de praktijken van het leger werd overgeplaatst naar de luchthaven van Khartoum. Hij legde over zijn functie aldaar echter manifest tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst van het CGVS omschreef hij deze in niet mis te verstane bewoordingen als volgt: *"Ik was verantwoordelijk voor de bewapening van vliegtuigen"* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat hij op de luchthaven louter administratief werk deed en gaf hij aan: *"Ik ga de aanwezigheden na, om te weten wie ziek is en wat de taken van iedereen zijn, wat moet doe en die doen, dat is mijn werk"* (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.14). Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS omschreef hij zijn functie als louter administratief. Hij gaf aan dat hij instond voor het *"Management van het personeel"*, 's morgens de aanwezigheden opnam en instond voor het rapporteren en organiseren van de piloten (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.19). Verzoekers functie op de luchthaven is nochtans niet onbelangrijk daar hij tijdens de uitoefening van deze functie op de hoogte zou zijn gekomen van het gebruik van Antonov vliegtuigen met vatenbommen.

Dat verzoeker van het inzetten van zulke vliegtuigen met vatenbommen eerder nog geen weet zou hebben gehad, is daarenboven hoegenaamd niet aannemelijk. Zoals genoegzaam gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, blijkt uit de informatie dat deze praktijk door het Soedanese leger reeds jaren werd gebezigd. Verder dient andermaal te worden gewezen op verzoekers profiel. Verzoeker, naar eigen zeggen een academicus, was bijna twintig jaar als officier werkzaam binnen de luchtmacht, onder meer voor het departement dat instond voor de verdediging van het luchtruim. Waar hij heden tracht te laten uitschijnen dat dit departement voor 2013 niet viel onder de luchtmacht, dient te worden opgemerkt dat het tegendeel duidelijk blijkt uit zowel de informatie bij het verzoekschrift als uit zijn eigen verklaringen bij het CGVS (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.6). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zodat, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande, niet kan worden aangenomen dat zij verkeerd zouden zijn vertaald. Verzoeker specialiseerde zich in het voormelde departement onder meer in wapens die met hitte werken en werd toegewezen aan een eenheid die gespecialiseerd is in raketten. Hij bleef lange tijd voor deze eenheid werken, werd er tweemaal gepromoveerd en werkte binnen deze eenheid op verschillende plaatsen in Soedan (en Zuid-Soedan) (*ibid.*, p.6-7). Het behoeft geen verder betoog dat het voor (leden van) zulke eenheid essentieel is te weten welke vliegtuigen al dan niet vijandig zijn of toebehoren aan het Soedanese leger. Bijgevolg is het manifest ongeloofwaardig dat verzoeker niet eerder zou hebben geweten dat het Soedanese leger zich bediende van Antonov vliegtuigen met vatenbommen. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker geen concrete en dienstige argumenten aanvoert tegen de volgende, terechte motieven in de bestreden beslissing:

"U verklaarde zelf dat u in een 20 jarige carrière als officier in de Soedanese luchtmacht op vele verschillende plaatsen in Soedan gestationeerd werd, onder andere in de toenmalige Unity State, wat nu in Zuid-Soedan ligt om er het luchtruim te beschermen in het conflict met de toenmalige rebellenbeweging SPLA (Sudans People Liberation Army) (zie gehoorverslag CGVS2 p.7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de Soedanese luchtmacht ook gebruikt maakte van Antonov vliegtuigen die met vatenbommen bombardeerden in Unity State tijdens het conflict met de SPLA. Dat u dan als officier met een carrière van 20 jaar in de Soedanese luchtmacht gedurende uw hele carrière niet op de hoogte zou geweest zijn van het gebruik van vatenbommen door het Soedanese leger is niet aannemelijk.

Bovendien blijkt uit informatie (zie blauwe map in het administratief dossier) dat de Antonov vliegtuigen inderdaad gebruikt worden zoals u vertelde, om eerst te bombarderen waarna grondtroepen de gebombardeerde dorpen binnenvallen. Een voorbeeld van deze tactiek is de aanval op het dorp Labado in Darfoer op 17 december 2004 (zie informatie in de blauwe map in het administratief dossier). Hoewel u dus verklaarde dat u pas op de hoogte kwam van het inzetten van Antonov vliegtuigen die gebieden in Soedan bombarderen met vatenbommen toen u dit te weten kwam omdat u deze vliegtuigen zag op de

*luchthaven in Khartoem eind 2014 – begin 2015, moet er vastgesteld worden dat u wel weet op welke manier deze vliegtuigen en vatenbommen gebruikt worden tijdens aanvallen van het Soedanese leger. Toen er u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS gevraagd werd welk type vliegtuigen er gebruikt worden door de Soedanese luchtmacht zegt u dat ze Sukhoi vliegtuigen hebben maar dat jullie die niet in Soedan kunnen gebruiken omdat het te duur is om ze operationeel te maken en dat Saoedi Arabië dat betaalt in Yemen. **U zegt daarna dan dat jullie in Soedan de Antonov gebruiken omdat dat goedkoper is** (zie gehoorverslag CGVS1 p.16).*

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat Soedan inderdaad Sukhoi vliegtuigen (Sukhoi SU-24 bommenwerpers) inzet om er bombardementen mee uit te voeren in Yemen. Dat u dan aangeeft dat de Soedanese luchtmacht deze in Soedan zelf niet kan inzetten om dat het teveel kost om ze operationeel te maken en daar dan aan toevoegt dat de Soedanese luchtmacht in Soedan Antonov vliegtuigen gebruikt in plaats van de SU 24 bommenwerpers omdat deze goedkoper zijn, ondergraaft verder uw verklaringen dat u pas eind 2014 zou te weten gekomen zijn dat het Soedanese leger met vatenbommen bombardeert. Deze Antonov vliegtuigen zijn immers cargo vliegtuigen die niet gemaakt zijn om te bombarderen (zoals de SU-24 vliegtuigen dat wel zijn) en kunnen dus enkel plaatsen bombarderen met vatenbommen die men gewoon uit het vliegtuig laat vallen.

Er moet dus vastgesteld worden dat u weet waarom men in Soedan Antonov vliegtuigen gebruikt als bommenwerpers en dat u ook weet hoe deze ingezet worden tijdens aanvallen van het Soedanese leger. Dat u van het gebruik van deze vliegtuigen als bommenwerpers dan niet op de hoogte zou geweest zijn en verklaarde dit pas te weten sinds eind 2014 omdat u toen zou gezien hebben dat deze vliegtuigen vertrokken van de luchthaven van Khartoem met vatenbommen in is niet aannemelijk.”

Verzoeker schetste bovendien een uiteenlopend beeld over zijn verzet tegen, dan wel kritiek op het inzetten van voormelde, met vatenbommen geladen vliegtuigen. In de vragenlijst omschreef hij dit als volgt: *“Ik verzetste mij hevig tegen dergelijke praktijken en werd onmiddellijk geschorst”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS had verzoeker het echter niet over ‘hevig verzet’ en omschreef hij dit als volgt: *“Het was gewoon een gesprek, wat je doet tijdens de pauze. Je weet nooit wie degene is die de informatie zal nemen en het aan iemand anders zegt, je denkt niet aan risico’s* (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.21).

Dit laatste gegeven is op zich overigens evenmin aannemelijk. Dat verzoeker zich totaal geen vragen zou hebben gesteld bij het gesprek en niet zou hebben nagedacht over de mogelijke hieraan verbonden risico's is, gelet op zowel zijn voorgehouden profiel als zijn verklaarde eerdere negatieve ervaringen naar aanleiding van het uiten van kritiek, namelijk niet geloofwaardig.

Verzoeker onderneemt voorts geen poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen een laat deze onverlet waar gemotiveerd wordt:

“U verklaarde dat u geschorst werd in januari 2015 en gevraagd waarom u toen precies geschorst werd zei u dat u toen “uw mening over de luchtmacht in het algemeen” gaf. Gevraagd wat dat dan precies betekent zei u enkel dat u dan gezegd zou hebben dat het type vliegtuig dat gebruikt werd niet goed is (zie gehoorverslag CGVS1 p.15-16). Toen er u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd wat de reden was voor uw eerste schorsing zei u dat u geschorst werd omdat u gezegd had dat militaire vliegtuigen niet wit mogen zijn en dat u een opmerking maakte over het type bommen dat gebruikt werd. Gevraagd wat u dan over die bommen zei zegt u dat u toen zou gezegd hebben dat er geen details stonden op de bom van de makers van de bom en dat men met deze bommen geen specifiek doelwit kan raken.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd overeind. Aldus omschreef verzoeker de inhoud van de kritiek die hij de tweede keer zou hebben geuit eveneens op uiteenlopende wijze.

Verzoeker legde ook over de derde (en laatste) keer waarop hij kritiek zou hebben geuit tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst beweerde hij dat hij kritiek zou hebben geuit omdat hij *“ontdekte dat sommige gelden gebruikt werden om hoofden van bepaalde stammen om te kopen zodat deze zouden vechten tegen andere stammen”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoeker de derde maal kritiek zou hebben geuit omdat hij te weten zou zijn gekomen dat het Soedanese leger zinnens was om in de zomer een bepaalde regio in Soedan te bombarderen.

Bovendien waren de verzoekers verklaringen dienaangaande bij het CGVS afgelegde incoherent. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“U verklaarde dat u, na uw eerste schorsing, opnieuw werkzaam was op de luchthaven van Khartoem en u toen via verschillende kanalen vernam dat de zomer van 2015 een beslissende zomer ging worden. U zei dat u toen vernam dat er een aanval ging zijn tegen een bewoonde regio waar u herinneringen aan had door uw verplaatsingen als luitenant. U zei over deze regio dat de bevolking er vriendelijk is en het pacifistische landbouwers zijn die daar wonen. U zei dat u daar niet over kon zwijgen en dat dit de druppel was die de emmer deed overlopen waarna u een tweede keer geschorst werd (zie gehoorverslag CGVS1 p.10). U zei ook dat deze regio zich in de Nuba bergen in Zuid-Kordofan bevond en dat u tegen uw collega’s zei dat het niet mogelijk is dat de bevolking van deze regio tegen het regime is omdat het simpele landbouwers zijn (zie gehoorverslag CGVS1 p14-15).

*Toen er u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd waarom u voor de tweede keer geschorst werd toen u op de luchthaven werkte, gaf u het ontwijkende antwoord dat het omwille van een mening was en dat een bepaalde situatie je dwingt om te spreken en dat u sprak over dingen die gebeurden. Gevraagd wat er dan gebeurde zei u dat er toen berichten waren over een operatie die de hete zomer werd genoemd, een operatie tegen de rebellen. Gevraagd wat u daar dan over zei, verklaarde u dat u over die operatie zou gezegd hebben “waarom het doden, waarom de vernietiging, er zou een vreedevolle oplossing kunnen zijn, waarom de vernietiging door de bommen”. Gevraagd waar ze dan bombardeerden zei u dat ze dit deden in de provincies Blauwe Nijl, Zuid-Kordofan en in Darfoer. Gevraagd of ze ergens specifiek bombardeerden waar u van op de hoogte was zei u dat er **geen specifieke plaats** was (zie gehoorverslag CGVS2 p.22).*

*Hoewel u dus in uw eerste gehoor verklaarde dat u voor de tweede keer geschorst werd omdat u wist dat ze een plaats gingen bombarderen waar u geweest was als luitenant en u tegen uw collega’s zou gezegd hebben dat de bevolking daar niet tegen het regime was maar slechts pacifistische landbouwers waren zegt u dan tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u over de operatie in de zomer van 2015 enkel gezegd zou hebben dat er ook een vreedevolle oplossing mogelijk was voor het conflict en u zich toen afgevraagd zou hebben waarom het doden en de vernietiging nodig waren en verklaarde u dat u niet op de hoogte was van een specifieke plaats die het doelwit was van de bombardementen. **Dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen.** Omwille van het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat u tegen uw collega’s zou gezegd hebben over de operatie van het Soedanese leger in de zomer kan er dan ook geen geloof gehecht worden, noch aan het feit dat u hierover een opmerking tegen uw collega’s zou gemaakt hebben, noch aan het feit dat u omwille van deze opmerkingen door het Soedanese leger geschorst werd.”*

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Het feit dat verzoeker niet met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet immers geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van PR CGVS voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Daarenboven had verzoeker de mogelijkheid om in het onderhavige verzoekschrift de nodige duiding te verstrekken over voormelde tegenstrijdigheid en heeft hij van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Hij geeft echter geen afdoende uitleg om de voormelde tegenstrijdigheid op te heffen. Zijn voorgaande verklaringen zijn namelijk duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringen die hij *post factum* tracht aan te brengen. Dat verzoeker de termen ‘Nuba Mountains’ en ‘Zuid Kordofan’ door elkaar zou gebruiken, kan niet worden aangenomen. Uit zijn voormelde verklaringen tijdens het eerste gehoor blijkt namelijk wel degelijk duidelijk dat hij een onderscheid maakte tussen de provincie Zuid Kordofan en de binnen deze regio gelegen Nuba Mountains. Hoe dan ook maakt verzoeker tijdens het eerste gehoor niet enkel melding van de Nuba Mountains, doch tevens van een specifieke regio binnen dit gebied, “Gaygajano” genoemd (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.15). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS bleek hij deze regio echter niet te kunnen noemen.

Voorts houdt verzoeker ten onrechte voor dat hij indertijd ‘ernstige gewetensbezwaren’ had. Dit blijkt namelijk hoegenaamd niet uit zijn verklaringen. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Het is eveneens opmerkelijk te noemen dat u asiel aanvraagt in België omdat uw leven in gevaar zou zijn in Soedan waar het leger u zou zoeken omwille van uw kritiek op het beleid van dit leger en u hiervoor veroordeeld werd door een militaire rechtbank (zie gehoorverslag CGVS1 p.11 en gehoorverslag CGVS2 p.2-3) maar u dan wel tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat, hoewel u “een meningsverschil hebt met het Soedanese leger”, u geen vertrouwelijke informatie over het Soedanese leger wenst vrij te geven (zie gehoorverslag CGVS1 p.10).

(...)

Hierover kan ook nog opgemerkt worden dat er u tijdens uw tweede gehoor gevraagd werd of u in het leger zou gebleven zijn indien u niet gestraft zou geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS2 p.25).

U zei dat u in dat geval zeker in het leger zou gebleven zijn omdat u in april 2016 zou gepromoveerd worden tot luitenant-kolonel en dat dit leven beter zou zijn dan wat u in het buitenland zou kunnen krijgen.

Hoewel u dus zelf verklaarde dat het Soedanese leger etnische zuiveringen uitvoert en met vatenbommen bombardeert, zou dit u dus blijkbaar niet tegengehouden hebben om in dat leger verder carrière te maken."

Verzoeker weerlegt deze motieven niet *in concreto*.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven wordt nog verder ondergraven door de wijze waarop hij zijn land van herkomst verliet. Verzoeker verliet Soedan blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing namelijk op legale wijze, met gebruik van zijn eigen paspoort en onder zijn eigen naam en diende daarbij een paspoortcontrole te passeren. Hij verliet Soedan daarenboven via de luchthaven van Khartoum; nota bene de luchthaven waar hij zelf gestationeerd was, een relatief hoge functie zou hebben uitgeoefend en aldus gemakkelijk herkend kon worden door één van zijn manschappen, door collega's (die hem reeds meermaals verklikten) of door ander luchthavenpersoneel. Het is geenszins geloofwaardig dat verzoeker, zo hij werkelijk dacht dat hij in de negatieve aandacht stond van de Soedanese autoriteiten en daardoor risico op vervolging liep, het risico zou hebben genomen om zijn land van herkomst op de voormelde wijze te verlaten. Evenmin is het geloofwaardig dat hij daarbij geen problemen zou hebben ondervonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaanvragen.

Aangezien er blijkens het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvragen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de wijze en het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin hij het leger zou hebben verlaten.

De Raad merkt tevens op dat verzoeker omwille van het voorgaande niet omwille van een vluchtelingenrechtelijke vrees Soedan verliet. De loutere afwezigheid uit de militaire dienst kan niet gelijkgesteld worden met handelingen waaruit kan worden afgeleid dat deze afwezigheid geïnspireerd werd omwille van kritiek op het militaire apparaat. Verzoeker voert daarenboven geen actie vanuit het buitenland tegen Soedan zodat hij zich niet in de negatieve belangstelling heeft geplaatst en dan ook geen negatieve gevolgen hoeft te vrezen (zie document *Asylos*, p.11, punt 3a verklaring van bron Ahmed Elzobier). Hoogstens kan verzoeker aanzien worden als een militair die ongeoorloofd afwezig blijkt te zijn met de bedoeling het leger in de steek te laten; hij laat zijn legereenheid in het ongewisse hetgeen aanzien kan worden als een misdrijf. Te dezen blijkt uit het stuk dat ter terechtzitting (zonder enige nadere concrete duiding of toepassing op verzoeker) wordt neergelegd dat desertie kan leiden tot een straf van maximum van vijf jaar (pagina 8 van document *Asylos*), wat niet aanzien kan worden als een buitenmatige maximumstraf die aangenomen kan worden als vluchtelingenrechtelijke vervolging. Uit het document van *Asylos* kan niet afgeleid worden – en wordt evenmin concreet geduid door verzoeker – dat verzoeker een vrees voor vervolging heeft omwille van het wegblijven van het militaire apparaat, dat jarenlang zijn werkgever was.

Uit het verzoekschrift blijkt daarnaast nog dat verzoeker heden een geheel nieuwe vrees voor vervolging aanhaalt. Hij stelt immers eveneens vervolging te vrezen wegens zijn verblijf in België en een hieruit voortvloeiende (mogelijke) beschuldiging van spionage. Dit kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker maakte van deze vrees namelijk nooit eerder enige melding. Dat er nooit eerder uitdrukkelijk zou zijn gevraagd naar zijn vrees bij een terugkeer, kan dit hoegenaamd niet verklaren. Vooreerst blijkt uit de passage die verzoeker nota bene zelf citeert dat er wel uitdrukkelijk werd gevraagd naar de reden(en) waarom hij in Soedan wordt gezocht. Verder blijkt uit deze passage duidelijk dat verzoeker daarbij zelf slechts twee redenen opgaf, met name zijn positie tegen het beleid en zijn afwezigheid van zijn werk (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.3). Hij vermeldde niet dat hij (als spion) zou worden gezocht omwille van zijn verblijf in België. Nog los van de vraagstelling, mocht van verzoeker bovendien hoe dan ook worden verwacht dat hij er spontane melding van zou hebben gemaakt indien hij ingevolge zijn loutere verblijf in België iets zou dienen te vrezen bij een terugkeer naar Soedan. Dit geldt des te meer nu reeds hoger werd vastgesteld dat aan hem tijdens de beide gehoren bij het CGVS aan het einde de kans werd geboden om nog iets toe te voegen. Uit de informatie die verzoeker bijbrengt (rechtspiegingsdossier, stuk 8) kan verder niet worden afgeleid dat eenieder die enige tijd in Europa heeft verbleven bij een terugkeer naar Soedan zou dreigen te worden blootgesteld aan praktijken zoals beschuldigingen van spionage of vervolging door het Soedanese regime.

Verzoeker voldoet gelet op de hoger gedane vaststellingen bovendien niet aan het in het door hem neergelegde rapport aangehaalde risicoprofiel van bekende opposant van het regime Evenmin toont hij *in concreto* aan dat, waar, wanneer of onder welke omstandigheden hij aan voormelde praktijken zou dreigen te worden blootgesteld.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij aan de voormelde vaststellingen afbreuk kunnen doen.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij beweert dat hij bij het CGVS een vonnis van een militaire rechtbank zou hebben neergelegd. Vooreerst brengt verzoeker geen bewijs bij van de overzending van zulk stuk door zijn advocaat aan het CGVS. Uit het tweede gehoorverslag van het CGVS en de inhoud van het administratief dossier blijkt verder duidelijk dat dit vonnis door het CGVS niet werd ontvangen. Dit werd ten overstaan van verzoeker ook uitdrukkelijk aangegeven door de ambtenaar bij het CGVS (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.2). Verzoeker laat, zoals uitdrukkelijk wordt bevestigd ter terechtzitting, daarenboven tot op heden na dit vonnis neer te leggen.

De overige documenten, opgenomen in het administratief dossier (map 'documenten'), kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan zijn asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS